

הוליווד

לא כל כך נורא

לאחר "ענין סטרומבולי", דרש סינאטור אמריקאי בשם ג'ונסון, טיהור בהוליווד ופיקוח על מוסריותם של אנשי הקולנוע... ("העולם הזה" 655). הוא תאר את עיר הסרטים כקן של פריצות, טומאה וחסא. אנשים רבים אמרו "אמן". עתה בא דורה שארי, ראש אולפן מטרופוליטן-מאיר ואחד המתקדמים שבמפיקי הוליווד (אש צולבת, "שדה קרב") והשיב לטי נאטור הזועף בספר הנקרא "תולדות סרט אחד".

שארי כותב: "מחלקות הפרסומת של האולפנים עודדו סיפורי מעשיות על מכור גיות פאר לבנות, על נשים עירוניות למחצה, הפיצו צילומים המראים את אנשי הוליווד מבליים את מרבית זמנם בבריכות שחייה ענקיות. הם יצרו אנדה לפיה יושבים בהוליווד, במשרדים נהדרים, אני שים מטומממים, חסרי תרבות ובעלי מבוטא זר, המבזבזים מיליונים על רעיונות הבל. הם הפיצו סיפורים על כתבנים חסרי כשרון ובעלי משכורות ענק המתעלסים עם מוכירותיהם היפהפיות. בלילה, כמו כן, הולכים אנשים אלה לבתייהם הנהדרים המלאים שטיחים יקרים ונשים מעורטלות. שארי מתוודה, בצער, שהוא עצמו לא ידע חיים כאלה, אף על פי שהוא חי ורובד בהוליווד זה שמונה עשרה שנה.

80% נשואים. הוא קובע שבהוליווד בוד מועסקים בהפקת 300 עד 400 סרטים בשנה כ-25,000 איש, רובם גברים ושימונים אחוז מהם נשואים. רק שלושים אחוז מן הנשואים נוקקו אי פעם לגט, אחוז קטן יותר מן הממוצע בחלקים אחרים של ארצות הברית. מרבית אנשי הוליווד גרים בדיירות צנועות וילדיהם מבקרים בבתי ספר ציבוריים ולא פרטיים. יותר ממחציתם מבקרים בקביעות בבתי תפילה.

הא הסיבה לשונאתם של אנשים רבים להוליווד מסביר שארי כך:

"אדם עלול להעריך את קלארק גיבל ולשאוף להיות גיבל. אך הוא יודע שהוא איננו גיבל ויודע שאף אשתו עמדה על כך שהוא איננו דומה לגיבל, ועל כן הוא נוטר איבה לגיבל. מקרה אחר: אדם מעריך את לאנה טרנר וחפץ לחבק אותה. אולם כיוון שאינו יכול לחבק אותה, הוא שונא אותה — בכל אופן, שונא אותה בצורה מסוימת".

ממשיך שארי: "האנשים בהוליווד אינם שונים בהרבה מן אנשים במקום אחר בארצות הברית. הם מבליים את זמנם החופשי בחיק המשפחה ודואים לחינוך בניהם. הם גם מקדישים זמן לאהבהבים וגיטים — אך

קטרין הפבורן, ספנסר טרייסי עורכי-הדין התוצחו

לא יותר מאשר בכל מקום אחר. בחייהם יש מקום גם לנשואים ולעבודת אלוהים, למשחקי קלפים ולמעשי צדקה."

מחלקה ב'. הסרטים עצמם, קובע שארי, משתפרים והולכים בד בבד עם התפתחות החינוך והתרבות באמריקה. לפני עשרים שנה היתה רמתו השכלית של הצופה האמריקאי הממוצע נמוכה במקצת מזו של בוגר בית ספר עצמי. היום רמי

תו שווה לרמתו השכלית של תלמיד ב' מחלקה השניה של בית ספר תיכון. בעוד עשרים שנה הרמה תשתווה לזו של ב' גר גימנסיה. ככל שתעלה הרמה החינוך כית של הקהל, תעלה איכות הסרטים. לא לשווא מכינה הוליווד סרטים על נושאים רציניים כמו אנטישמיות, הבעיה הכושית, החינוך המיני... אנו מגסים לתת לקהל את מה שהוא דורש."

אמבט קדוש

"ויהי לעת הערב ויקם דוד מעל מש-

פרידריק מארץ, פורננס אלדריג' ("חיי שעה ללא מחר") השופט זוכה

כבו ויתהלך על גג בית המלך וירא אשה רוחצת מעל הגג, והאשה טובת מראה מאד. וישלח דוד וידרוש לאשה ויאמר ה' לא זאת בת-שבע."

כאשר כוכב הוליוודי ממין נקבה חיי בת להצטלם כשהיא רוחצת באמבט, אין אנשי האולפנים מונעים את כניסתם של העוזנאים לבמת התצלומים. להיפך, הם מעודדים כתיבת חומר על מקרים כאלה, כי צפונה בהם, לדעתם, ברכה רבה, לפרסור מם של הסרט ושל הכוכב כאחד.

אולם עת שצלמו את תמונת הרחצה בסרט "דוד ובת-שבע", בה לוטש המלך הגיבור (גריגורי פק) את עיניו אל מערו-מי היפהפיה התגובית (ז'ואן היורד), לב-שו אנשי "פוקס" איצטלה של חסידות פורטיאנית. כדי לא לחלל את הקדש, לא התירו לעתונאים להיות נוכחים במעמד ה' חשוב. אך על מנת לפצותם הודיעו להם, בכתב, שבכדי למנוע רוגז מן הצנזורה, לא תיראה בת-שבע עירומה מקרוב, אלא מ' מרחק רב. קהל הצופים לא יאבד הרבה מיפיה של האהבת המלך, כי יוכנסו בקטע זה צילומים של גריגורי פק, המתבונן ברוחצת, ודוחק מקרוב מאד. פניו של ה' שחקן יביעו את אשר הוא רואה, מבטיח האולפן.

האך מפריע

"לזה אתה קורא אף — זהו צוע סלע", קורא בלעג אחד מאויביו של סירנו. אבל אומץ לבו של סירנו אינו קטן מאפו; לשונו וחרבו חדות במידה שווה. סירנו הוא מושלם בכל תכונותיו, רק אפו הגדול מפריע לאהבתו העזה אל רוקסנה. והנה, סירנו מצרף את כל מעלותיו אל הפרצוף היפה של ידו, ובמאמצים משותפים הם מגסים לקנות את לבה ונשיקתה של רוקסנה.

זה עתה סיים המפיק סטנלי קראמר, בהוליווד, את העיבוד הקולנועי של המחזה הצרפתי בחרוזים מאת אדמונד רוסטנד (בכתבי ז'בוטינסקי יש הרגום קטע מה' מחזה בשם "נשיקת רוקסנה"). גיוזה פרר מגלם סירנו ונלה, דרמטי, בעל רגש הקרבה עצמית אבירית. מהלה פאורס היא חגיגת ויפה.

פלומת כובעו הלבנה של סירנו מת-נפנת, חרבו מאבחת בזריות ומקפיצה עשרות אויבים. סירנו אוהב, סירנו מנצח, סירנו לוחם. אפילו יושבי הקולנוע, מסוג מפצחי הזרעונים, מקשיבים מרותקים לח' רזוים בזכות תעלולי התרב.

בריטניה

פצצה אטומית בלונדון

איש מדע בריטי, העוסק בחקר הא-טום, נמצא מתיסר יסורי מצפון בגלל עיסוקו, שולח אולטימטום לרח' דאונינג 10 (מושב ראש הממשלה הבריטית בלונדון): אם הממשלה לא תפרסם בפומבי, כי היא מתנגדת לייצור פצצות אטומיות, יפוצץ הוא פצצה אחת בלב לונדון בצהרי היום השביעי. כשמגלים שהפרופסור וילינג'

פרידריק מארץ, פורננס אלדריג' ("חיי שעה ללא מחר") השופט זוכה

דון (ברי ג'ונס) נעלם מן המעבדה המ-שלית יחד עם פצצה אטומית, היכולה להכנס לתיקו — נוצר בלונדון משבר ונצחון הסרטה של התאומים, המפיקים הצעירים (37), רוי וג'והן ("חזיר ג'ונאה") בולטינג.

האחים בולטינג הצליחו לשכנע את לונדון עצמה לשחק בתפקיד, כאילו קרה המשבר באמת. בסרטים מופיעים קטעים דוקומנטריים מצויינים, עשירי פרטים, קטעי אופי בריטיים לרוב; אין כל התחמכויות, קונצנים קולנועיים, העלולים לפגוע ב'יח ההגיגוי, העקבי, המתאר את נסיונה של עיר הבירה למנוע את הגורל, ובאותה שעה לקבל את פניו.

בשעה שהסקוטלנד יארד בעזרת בת הפרופסור ויידו, מתפסים אחרי האיש והפצצה, מכין הקבינט, בסתר, אמצעים לפינוי העיר. השמועות מעוררות בקהל עצבנות מלהמתית. שעת האפס מתקרבת, ראש הממשלה נאלץ לגלות לקהל את הסוד בשידורי רדיו. הצבא וחיל המשמר הלאומי מקבלים לידיהם את ניהול העיר; מיליוני האזרחים אורזים את חפציהם, רק לשם נשיאה ביד, עומדים בתורים לפני ציים של אוטובוסים, מכוניות צבאיות, רכבות, בהם יסעו אל מחוץ לעיר.

אולם קברים. הפרופסור ממהר למקום המצבוא, התיק הנורא בידו. הוא עובר רחובות חשוכים, מוצפים לסרוגין אור זרקורים מסתורי, המאיר את דמותו שלו עצמו, המצויירת על כר' זי ענק: "המשטרה מחפשת". ככר פיקדולי הופכת פרשת דר' כים שוממת של עיר מתה; גשר וסטמינסטר משתרע חשוף בווד; תחנת הרכבת חטרלו דומה לאולם קברים, ארבע חטיבות סוגרות על פסור במעגל, עורכות חיפושים מבית לבית. במצב הכן מחכות יחידות חפרים במרתפים, בתקה שברגע האחרון ימצאו את הפצצה.

כדי שהעיר לונדון תסכים להופיע בעצמה, כבשעת חרום, היה צריך להשיג תריסרי רשינות: החל ממשרד הבטחון, כלה באורח השפוט ברחוב. המשטרה עצרה את התנועה פעמים רבות; הסרטה קצרה של ככר פיקדולי גרמה סגירת שמונה רחובות לפני התנועה, במשך שעה תיים. חלקים גדולים של תחנת חטרלו נסגרו בפני הקהל למשך ימים. "כשוצר" בנו לקרונות, או קטר", אמר המפיק בול-

טינג, "הובאו במהירות, כאילו הזמנו ספל תה". שיתוף הפעולה של לונדון שימש דוגמה לעולם כולו.

סרטים

חיי שעה ללא מחר

רצח מתוך רחמים, מותר או אסור? המותר לאדם לגאול נפש אהובה מי סוריה על ידי המתה ללא כאב? זאת השאלה שמציג הסרט.

הבעיה מוגשת בצורה עלילתית: שופט נכבד, קאלבין קוק, קפדן גדול בענייני חוק, העומד על קוצו של כל יוד, למד שאשתו חולה במחלה ממארת שאין לה תרופה, יאשר תביא לגסיסה רחית יסורים. הוא מחליט על התאבדות כסולה, אולם בתאונת הדרכים, שהוא גורם לה בכוחה, נהרגת האשה בלבד — הוא ניצל. אך מצפונו כבד עליו והוא מסגיר את עצמו למשטרה. הוא נמצא זכאי, אך לא לפני שהגיע למסקנות שונות ביחס לרצח מתוך רהמנות ולעניינים חקיים אחרים. הנושא מסוכן: צעד לא נכון אחד, והכל עלול ליהפך למרק רחי רגשות ו' סנסאציה, אולם, לאחר פתיחה שאינה עשיר יה לעודד, מתפתח סרט מענין, עדין וא פילו נוגע ללב. זה הודות למשחק משוי' בח ביותר מצד סרוריק מארץ ופולורנס אלדריג' (גבי מארץ) בתפקידי השופט ר' אשתו.

אם כי הקטעים רבי הרושם ביותר נופ' לים בחלקו של מארץ, אין ספק שאלד' ריג' ראוייה לתשבחות מיוחדות על אחד המבצעים הבלוטטים של השנה. לשחק אשה חולה הנלחמת על חייה, אין זה קל, שח-קנית אחרת היתה בלי ספק נזקקת למש-חק תיאטרלי, לא כן אלדריג'; אף על פי שהיא אחת השחקניות הגדולות של הבמה האמריקאית, ידעה להמנע מכל הגי' זמה. משחקה הוא שיעור מצוין לכל שחי' קנית ישראלית בגיל העמידה, וביחוד לנ' שי "הבימה".

הסרט לוקה רק בתסבוכות יתר בעלי' לה ובשחקניו הצעירים. הנוג ג'ורג' אוב-ראיין וג'ראלדין ברוקס מחוירים לעומת משחקם הבטוח והמעמיק של הותיקים. כסרט בעייתי, אין כל ספק ש"חיי שעה ללא מחר" ראוי לתשומת לבו של הקהל. זהו סרט אמתי, אמין, מבוגר, כל זה, בצירוף משחק ממדרגה ראשונה עושים אותו אחד המעניינים של השנה.

בקצרה

"בלעז אדם נבראה" — הקומדיה הטובה ביותר שהובאה מהוליווד מה שנים אחדות. ספנסר טרייסי וקאתארין הפבורן כזוג עורכי דין המתנצחים על ג'ו רלה של ג'ודי הולדיי בבית המשפט. ג'ודי יוצאת מנצחת גם במשפט וגם בסרט. משחקה בלבד ראוי לביקור בקולנוע.

"ג'ולסון שר שנית" — תולדות חייו של הזמר, מסיומו של הסרט "חיי

ג'וה פרר (סירנו דה'ברויראק") החרב הכריעה

ג'ולסון": שובו של ג'ולסון לברודביי, פרישתו מן הבמה, נסיעתו לחזיתות לשיר בפני הצבא, נשואיו השניים. לאחר שנים של מנוחה מנצחן הרעיון להסיק את הארט "חיי ג'ולסון", הצלחה עצומה, ו-ג'ולסון שוב במרומי התהילה. לזמן קצר.